

A Fővárosi Ítéltábla a Pongrácz & Társai Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Dr. Abay & Dr. Török Ügyvédi Iroda által képviselt I. rendű és II. rendű alperesek ellen elszámolás iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. október 26. napján kelt 11.G.40.172/2010/30. számú ítélete ellen a felperes részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezéssel támadott rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek - egyetemlegesen - 250.000,- (Kettőszázötvenezer) Ft + áfa másodfokú költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a fellebbezés elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint az alperesi betéti társaság 51 % arányú tulajdonosa volt a felperes édesapja, aki 2007. május 5. napján elhunyt. A felperes és az alperes között nem jött létre megállapodás a felperes tagként történő belépéséről. Az alperes az elszámolási kötelezettségét elismerte, azonban a felek peren kívül nem tudtak megállapodni a 2006. évi IV. törvény (Gt.) 102. §-a szerint számított vagyonrész mértékében.

A felperes a Fővárosi Bírósághoz 2010. január 21. napján benyújtott pontosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az I. rendű alperest a vele való elszámolás eredményeként 70.000.000,- Ft és ennek 2007. augusztus 5. napjától a kifizetés napjáig számított késedelmi kamata, valamint perköltség megfizetésére. A II. rendű alperest mint az alperesi betéti társaság beltagját mögöttes felelősként arra

az esetre kérte marasztalni, ha a követelése az I. rendű alperes vagyonából nem elégíthető ki.

Az alperes saját tőke forgalmi értékének megállapítására szakértő kirendelését kérte.

Az alperesek az ellenkérelmükben a kereset jogalapját nem, csak annak összecszerűségét vitatták. A szakvélemény beszerzését követően a felperes keresetének 19.606.000,- Ft-ot meghaladó részében történő elutasítását és a felperes perkölségben marasztalását kérték. Érdemben a BH 2007/421. számon megjelent eseti döntésre hivatkozással előadták, hogy az elszámolás alapját csak a társaság ténylegesen meglévő vagyona képezheti, üzleti vagy cégérték nem vehető figyelembe az örökössel való elszámolás során. Igazolták, hogy a per tartama alatt bruttó 19.605.970,- Ft-ot a felperes részére átutalással teljesítettek. Külön kérték a késedelmi kamatigény elutasítását figyelemmel arra, hogy álláspontjuk szerint a kamat megítélését a jogosulti késedelem kizárja. E körben arra hivatkoztak, hogy a felperes a pert megelőző egyeztetések során visszautasította az alperesek ajánlatát.

Az elsőfokú bíróság a felperes indítványára igazságügyi könyvszakértőt rendelt ki, aki 20. sorszámon terjesztette elő a szakértői véleményét, abban a 38.443.000,- Ft könyvszerinti saját tőkéhez képest a saját tőke forgalmi értékét az örökhagyó halálának napján 51.014.000,- Ft-ban határozta meg, melynek 51 %-a 26.017.000,- Ft. Emellett kidolgozta a jövedelemtermelő képesség figyelembe vételével számított saját tőke forgalmi értékét is és az utóbbi két számítás szerinti értékekből átlagot képezve is meghatározta az alperes saját tőkéjét.

Az elsőfokú bíróság a 2011. október 26. napján kelt 11.G.40.172/2010/30. számú ítéletében kötelezte az I. és a II. rendű alpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg a felperesnek 6.411.000,- Ft tőkét, valamint 2007. augusztus 6-tól 2010. augusztus 3-ig 26.017.000,- Ft után, 2010. augusztus 4. napjától 2011. június 7. napjáig 12.193.000,- Ft után, míg 2011. június 8. napjától a kifizetés napjáig 6.411.000,- Ft után a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot. Megállapította, hogy a II. rendű alperes saját vagyonával akkor felel és arra végrehajtás akkor vezethető, ha az I. rendű alperes társasági vagyona a követelést nem fedezi. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek egyetemlegesen 495.000,- Ft perkölséget.

Az elsőfokú bíróság a döntését a szakvéleményre alapította, annak 2. pontjában írt számítási módot elfogadva 51.014.000,- Ft saját tőke alapján a felperest megillető

51 % összegét bruttó 26.017.000,- Ft-ban határozta meg. A jövedelemtermelő képesség alapján számított saját tőke értékét nem tudta figyelembe venni, mert álláspontja szerint a szakértő harmadik számítási módja teljesen kidolgozatlan és megalapozatlan, és nem adta indokát annak, hogy miért éppen hét év adózott eredményét vette figyelembe, amire a számítását alapította. Miután a negyedik számítási mód a második és harmadik számítási mód átlaga, ezért a negyedik számítási módot is megalapozatlannak tekintette az elsőfokú bíróság. A felperest megillető összegből levonásba helyezte az alperesek által igazoltan megfizetett részt, és a fennmaradó 6.411.030,- Ft megfizetésére kötelezte az alpereseket. A késedelmi kamatot arra tekintettel határozta meg a rendelkező rész szerint, hogy az alperes két részletben fizetett a felperesnek. Rámutatott, hogy a felperes alaptalanul hivatkozott arra a keresetében, hogy a jogelődjét többletjogosítvány illette meg, amelynek vagyoni értéke van, mivel a betéti társaságokra vonatkozó Gt. 93. § (3) bekezdése szerint a tagok gyűlésén a határozathozatal során valamennyi tagnak azonos mértékű szavazata van, így nem fogható fel a felperes jogelődjének 51 %-os vagyoni részesedése vagyoni értéket képviselő többletjogosítványként.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatásával kérte, hogy kötelezze a bíróság az alpereseket további 11.593.205,- Ft és annak az esedékességtől számított törvényes kamatai megfizetésére.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság több szempontot nem vett figyelembe a döntése meghozatalakor. A szakértő a szakvéleményében rámutatott, hogy a felperest megillető részesedés számos különféle módon számítható. Erre tekintettel a negyedik levezetésében azokból súlyozva képezett egy olyan értéket, amelyet irányadónak indokolt tekinteni. Ez a súlyozott piaci érték a realitásokhoz, az alperes által megszerzett üzleti értékhez közelebb áll, mint az ítéletben meghatározott érték. Tévedett az elsőfokú bíróság abban is, hogy a felperes jogelődjét nem illette meg többletjogosítvány. A felperesi jogelődöt ugyanis 51 %-os szavazati arány illette meg, amely szavazati arány minden olyan kérdésben, amelyen a tagok gyűlése egyszerű többséggel határoz, egyedüli döntési jogot biztosított számára. Ez pedig olyan többletjogosítvány, amelynek értéke szintén meg kell, hogy jelenjen az elszámolási összegben.

Arra az esetre, ha a másodfokú bíróság az ítéletet megalapozatlannak találná, úgy másodlagosan annak hatályon kívül helyezését kérte. E kérelmét azzal indokolta, hogy maga az elsőfokú bíróság is aggályosnak tekintette a szakvélemény harmadik és negyedik számítási módját.

Az alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérték.

Előadták, hogy az alperesek önként eleget tettek a nem jogerős ítéletben foglaltaknak.

Érdemben fenntartották az elsőfokú eljárásban kifejtett álláspontjukat, amely szerint a hozamszámítás jellegű számítás, azaz a szakértő harmadik módszere megalapozatlan és szakszerűtlen, ezért a negyedik pontban kifejtett átlagolás egyik eleme nyilvánvalóan megalapozatlan, így az abból levezetett számítás is az. Az általuk már hivatkozott, közzétett döntés szerint ilyen elszámolás esetében nem az a kérdés, hogy egy potenciális befektetőtől mekkora összeg kérhető, hanem, hogy a társaságnak a felperesi jogelőd halála pillanatában meglévő saját tőkéjéből mint statikus vagyontömegeből a felperest milyen összeg illeti meg. Ebből is következik, hogy a cégérték, más szóval jövedelemtermelő képesség nem vehető figyelembe. A saját tőkének nem része a jövőbeni, a meghalt tag örököseivel elszámolandó vagyoni részesedés után remélt osztalék vagy annak bármely része. Másrészt hangsúlyozták, hogy a szakértő a harmadik módszere kidolgozásakor változatlan gazdasági és jogszabályi környezetet feltételezett, ami azonban a valóságban tényszerűen másként alakult. 2006-ban jogszabályi változások voltak, ezért megalapozatlanul vetítette át a szakértő a felperes édesapjának halálát megelőző 7 évben elért eredményt, a halált követő 7 évre. Ennek részleteit is kifejtették már az elsőfokú eljárás során. A felperesi jogelődöt megillető állítólagos többletjogosítvánnyal összefüggésben előadták, hogy tévesen hivatkozik arra a felperes, hogy a jogelődjét 51 % mértékű szavazati jog illette meg, azonban még ha ez valós is lenne, a szavazati jog nem a vagyoni betétéhez, hanem a néhai tag személyéhez kötődött. Ez a vagyoni részesedését nem növelte, így egy esetleges szavazati többletjogosítványhoz sem kapcsolható piaci forgalmi érték. Ennek a felperes által állított értéknövelő hatására egyébként a felperes az elsőfokú eljárás során nem is ajánlott fel bizonyítást.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján.

Megállapította, hogy a fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, helytálló jogi következtetéssel és megalapozott indokolással hozta meg a döntését, amely megfelel az egységes bírói gyakorlatnak.

Egyetértett a másodfokú bíróság azzal, hogy a perben kirendelt szakértői vélemény 2. pontja szerint, a saját tőke forgalmi értéke alapján kellett a felperes keresete alapján meghatározni az őt megillető vagyoni részesedés mértékét. A másodlagos fellebbezési kérelem kapcsán ezért rámutat a másodfokú bíróság arra, hogy nincs

jelentősége annak, hogy az elsőfokú bíróság a szakértő felek által indítványozott kérdésekre adott 3. és 4. pontban követett számítását és annak alapján a saját tőke értékének meghatározását az elsőfokú bíróság megalapozatlannak tekintette. További bizonyításra e körben nincs szükség, mert a szakvéleménynek az ítélet alapjául szolgáló, a forgalmi érték alapján levezetett számítása aggálytalan, érdemben azt a felek sem vitatták, a felperes eltérő jogi álláspontja miatt kérte a marasztalási összeg felemelését.

A felperes fellebbezése egyebekben olyan tényállást vagy bizonyítékot nem tartalmazott, amely alkalmas lett volna az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megváltoztatására, vagy eltérő jogi következtetés levonására adott volna alapot, illetve igényelte volna az elsőfokú bíróság indokainak kiegészítését.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - annak helytálló indokaira tekintettel - helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a 11.593.205,- Ft fellebbezési pertárgyérték alapján kötelezte a felperest az alperesek mint egyetemleges jogosultak részére az ügyvédi munkadíjból álló másodfokú költség megfizetésére; annak mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései alapján állapította meg, figyelemmel a kifejtett ügyvédi tevékenységre és arra, hogy a másodfokú bíróság az ügyben egy tárgyalást tartott.

Budapest, 2012. év szeptember hó 27. napján

. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Tibold Ágnes sk.
előadó bíró

Dr. Kurucz Zsuzsánna sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírószági tisztviselő